

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 100:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af to handicapidrætscentre.

Af Tinning (VS) m.fl.

(Fremsat 11/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg vil indlede med at sige, at idræt, og jeg tror i ganske særlig grad handicapidræt, gennem det sociale samvær og den fysiske aktivitet kan være med til at øge den enkeltes selvfølelse og selvtillid. I praksis viser det sig, at især mennesker med dårlig kondition og ringe motoriske færdigheder udviser en markant fysisk og psykisk fremgang efter blot kort tids øvelse eller træning.

Det siger sig selv, at mange handicapgrupper – man regner med, at der i Danmark er ca. 300.000 med psykiske og fysiske handicap – ved at forbedre den fysiske præstationsevne vil opnå betydelig styrkelse af livskvaliteten. Jeg tænker her på, at den handicappede simpelt hen vil opleve hverdagen mindre besværlig, lettere at klare i takt med en stigende fysisk funktionsevne.

Kulturministeriet er klar over dette forhold, og vi har da også gennem årene støttet handicapidrætten først og fremmest gennem Dansk Handicap Idræts-Forbund. Forbundet gør et udmærket stykke arbejde og hører til blandt ministeriets tre største modtagere af idrættens tipsmidler. I 1985 modtog man således 500.000 kr. af ministeriets idrætstips-

midler, som da var i alt på 12 mill. kr., og forbundet vil formentlig modtage et beløb i samme størrelsesorden ved dette års uddeling.

Hertil er så i øvrigt at føje, at ministeriet gennem årene har støttet andre handicapidrætsformål, f.eks. Foreningen for spastisk lammede og Dansk Døve Idrætsforbund. Sidste år støttede ministeriet desuden en ombygning af idrætsfaciliteterne ved Ranum seminarium, så de blev handicapvenlige. I forbindelse med seminariet er man i gang med at opbygge et handicapidrætscenter med uddannelses- og træningstilbud. Centeret er oprettet på lokalt initiativ i samarbejde med Handicap Idræts-Forbundet, og man forventer at have en fast kursusplan med 9 ugers kurser parat fra september 1986. Dette initiativ i Ranum, som i øvrigt har søgt om yderligere støtte i år, har indarbejdet nogle af de mere praktiske funktioner, som indgår i det beslutningsforslag, vi her har for os, men jeg forstår på Dansk Handicap Idræts-Forbund, at der ikke nødvendigvis er nogen sammenhæng mellem Ranum og de to foreslåede centre.

Jeg synes ikke, det er helt klart i bemærkningerne til det foreliggende forslag, hvilke opgaver de foreslåede centre skal tillægges, men det er jo tydeligt, at de skal tillægges forskellige opgaver. De skal dels konkret kunne tilbyde fysisk og psykisk rekreation, fysisk og psykisk træning, dels give uddannelsesstilbud til instruktører og dels tilbyde konsulentrådgivning på mere regionalt plan.

Dertil vil jeg umiddelbart sige, at det er positivt, at man bredt søger at forbedre handicapidrættens forhold gennem initiativer på disse områder. Ikke mindst finder jeg, at det er godt, at man søger at forbedre uddannelsesstilbuddene, for en absolut betingelse for, at et så vanskeligt idrætsområde som handicapidrætten udvikler sig positivt såvel medlemsmæssigt som i tilbuddenes kvalitet, er, at man har dygtige instruktører.

Når jeg alligevel ikke umiddelbart kan støtte det fremsatte forslag, skyldes det primært to ting: for det første er handicapidrætten et sammensat område. Der findes mange forskellige former for handicap, og de individuelle krav til aktiviteten er således meget forskellige. Set i forhold til initiativer på området betyder det, at en indsats må gå på tværs af social- og sundhedssektoren samt

[Ministeren for kulturelle anliggender]

kultur- og undervisningssektoren, helt bortset fra at der skal ske en koordinering med Dansk Handicap Idræts-Forbund. Jeg vil derfor foretrække, at forslaget gennemarbejdes på disse felter, før der vedtages mere konkrete foranstaltninger.

For det andet vil jeg foretrække, at man afventer breddeidrætsudvalgets arbejde, som forventes færdiggjort i den nærmeste fremtid. Af breddeidrætsudvalgets kommissorium fremgår bl.a., at udvalget skal holde sig i kontakt med organisationer som Dansk Handicap Idræts-Forbund, og jeg ved, at forbundet har afgivet en skriftlig redegørelse, som indgår i udvalgets arbejde. I redegørelsen fremsættes bl.a. forskellige forslag til forbedring af handicapidrættens vilkår. Derfor finder jeg, at det vil være naturligt at afvente breddeidrætsudvalgets betænkning, således at udvalget kan få mulighed for at gennemarbejde Dansk Handicap Idræts-Forbunds forslag, men i øvrigt også lade handicapidrættens indgå i udvalgets forslag til forbedring af breddeidrættens vilkår generelt. Forslagsstillerne har selv i indledningen til bemærkningerne erklæret sig enige i denne sammenhæng, og jeg håber, at forslagsstillerne vil have tålmodighed til at afvente breddeidrætsudvalgets redegørelse og forslag.

Jimmy Stahr (S):

Jeg vil gerne starte med en uforbeholden ros til VS og hr. Tinning for den måde, man i bemærkningerne har opstillet målene for og beskrivelsen af centrenes opgaver. Det er på den måde blevet gjort meget klart, hvad det er, man sigter imod, og jeg kan give tilslutning fra socialdemokratiets side til, at vi arbejder mod disse mål. Og jeg synes også, at regeringen skal arbejde i den retning.

Jeg kan ikke på stående fod overskue, om denne »to-center tanke« er den rigtige i denne sammenhæng. Det lyder rigtigt, og det kan godt være, det er dér, vi skal ende; men det er nok lidt svært på grundlag af materialet her at sige, at det lige er de to centre, vi skal have. VS er inde på i bemærkningerne, at vi jo inden for de sidste år har foreslået en del centre. Så var det Dantop, og så var det Team Danmark, og så var det centre af den ene og den anden art. Jeg kan godt forstå, man lige griber ideen om et center, men måske ville det være naturligt at samarbejde

med et eller flere af de eksisterende centre. Jeg tænker på sådanne ting som f.eks. svømmehaller, som vi ved er en forfærdelig dyr historie, så det er måske ikke udelukket, at to centre kunne være fælles om en svømmehal.

Jeg mener, at der er nogle problemer omkring selve udformningen af det. Men jeg vil også tro, at VS stort set er tilfreds med, at vi erklærer os enige i målsætningen, og at det skal laves. Om det så skal være lige på denne måde, tør jeg ikke sige på nuværende tidspunkt.

Flemming Jensen (KF):

Hr. Tinning indledte med at håbe, at den tone, der har præget den første afdeling af debatten, også selv om det var idrætsordførerne, også ville komme til at præge den anden.

Jeg kan forsikre hr. Tinning om én ting i hvert fald. For mit vedkommende vil der ikke blive noget forsøg på at tale os fra hinanden. Jeg håber, vi derimod kunne tale os nærmere. Selve debatten er god at få, fordi debatten også giver os nogle oplysninger, skaber kendskab, og først når vi har det kendskab, er der en baggrund for handling.

Ministeren har allerede nævnt, at der er en betydelig forståelse i ministeriet, også af økonomisk karakter, for handicapidrættens. Det tror jeg vi alle glæder os over. Forslagsstillerne nævner i øvrigt også, som ministeren gjorde det, at handicapidrættens position skal ses i forhold til hele idrætsbilledet. Og netop på denne baggrund var det måske nok klogt at afvente breddeidrætsudvalgets betænkning, selv om jeg erkender, at der også i handicapidræt, og måske ikke mindst dér, findes overordentlig megen eliteidræt.

Jeg tror også, vi skal studere centeret i Ranum, hvor man jo har opbygget et center med mange muligheder. Der er foruden idræt dramatik, musik, tegning, maling osv. Jeg tror også, vi i udvalget må se på, i hvilket omfang man kan klare disse opgaver eller væsentlige dele af dem lokalt. Det er min opfattelse, at der i kommunerne er megen velvilje over for handicapidrættens – det manglede da for øvrigt også bare andet! – og at den også helt naturligt virker som en del af det samlede idrætsbillede i kommunerne.

Ranum, som vi også på foranledning af denne debat for første gang – i hvert fald for

[Flemming Jensen]

nogle af os – har haft mulighed for at stifte nærmere bekendtskab med, er jo baseret på en anden måde end den, forslagsstillerne her tænker sig, f.eks. økonomisk. Jeg beder hr. Tinning lægge mærke til, hvor umådelig for-sigtigt jeg – modsat hvad der er min vane – udtrykker mig: man kunne måske overveje, om ikke netop denne opbygning, hvor man ikke er statsafhængig alene, gør det hele mere fleksibelt og levende, så man hele tiden kan tage nye opgaver op, om der ville komme et problem, hvis vi fik statsfinansiering.

Vi vil gerne i udvalget drøfte, hvordan vi kommer videre, og vi tror, at udvalgsarbejdet kan give os det klare grundlag, der er nødvendigt – og så kan vi jo for øvrigt også tale med det eksisterende center i den forbindelse.

Hanne Severinsen (V):

Da vor idrætspolitiske ordfører, hr. Helge Sander, er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg på hans vegne sige, at vi da selvfølgelig også vil være med til at styrke handicapdrættet. Det er jo noget, som virkelig betyder noget for de handicappede, og hvor der allerede i dag er store resultater.

Men ligesom ministeren ønsker vi, at man afventer breddeidrætsudvalgets betænkning, og vi er også meget opmærksom på, at man ikke skal isolere de handicappedes idræt fra det øvrige samfunds idræt. Der er god grund til at prøve at samarbejde, og jeg er tilfreds med, at kulturministeren kunne fortælle om den udbygning, der allerede sker på det område; jeg er overbevist om, at det også vil fortsætte.

Ingerlise Koefoed (SF):

Fra SFs side finder vi også, at det forslag, som vi behandler her, er et meget sympatisk og meget vigtigt forslag. Vi synes, at handicapdrættens, som jo har vundet mere og mere frem i de senere år, har den store betydning, som forslagsstillerne også tillægger den. Vi synes, at det er vigtigt, at der gøres meget mere for at give de handicappede tilbud om idrætsudfoldelse, ligesom man på de andre områder, vi har talt om i dag, også skal give dem tilbud om noget, der på en eller anden måde kan ligne en ligestilling, og som kan være med til at give dem en bevidsthed og viden om, at deres bidrag i dette samfund er

mindst lige så vigtigt som andre menneskers bidrag.

Men når det er sagt, vil jeg også godt sige – og jeg er lidt ked af, hvis jeg dermed tilslutter mig de konservative og venstre lidt vel meget og lidt vel forbløffende – at jeg egentlig synes, at man skal afvente breddeidrætsudvalgets redegørelse og den debat, der måtte følge af den. Det varer vel ikke så forfærdelig længe, før breddeidrætsudvalget er færdig med at arbejde, og det varer vel heller ikke så længe, før vi får de forskellige idrætsorganisationers reaktion på, hvad breddeidrætsudvalget siger. Jeg vil spørge ministeren, om handicapdrættens organisationer vil få tilsendt breddeidrætsudvalgets redegørelse – som jeg regner med andre idrætsmennesker vil få – og få mulighed for at udtale sig om den og gøre rede for, hvilke særlige ønsker de måtte have til den kommende breddeidræt.

Det er vigtigt, at vi ser handicapdrættens i sammenhæng med, hvad der sker i Ranum på det internationale handicapdrætscenter, og hvad der sker på Danmarks højskole for legemsøvelser med hensyn til specialer inden for handicapdrættens og med hensyn til forskning på området.

Den tidsfrist, som VS har sat i forslaget for, hvornår der skal foreligge en lovgivning eller noget lignende om handicapdrættens forhold, er lidt vel snæver. Jeg tror ikke på, at man vil kunne være helt færdig med sådan noget til den 1. januar 1987.

Men som sagt finder vi, at det er vigtigt, at forslaget er kommet, og det er vigtigt, at vi får lejlighed til at diskutere det og måske allerede nu tage højde for de ting, vi gerne selv vil sige, når redegørelsen fra breddeidrætsudvalget kommer.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det radikale venstre synes, at forslagsstillerne fortjener ros for, at de trækker de helt konkrete punkter frem, der trænger til en forbedring for de handicappede med hensyn til idrætsudøvelse. Vi har også lagt mærke til, at man i VS er parat til at afvente og i øvrigt anerkender det arbejde, der foregår i breddeidrætsudvalget, men det undrer os lidt, at man alligevel vil stille et så konkret forslag nu, før dette udvalg er færdig med sit arbejde.

[Bilgrav-Nielsen]

Hvis man leder efter årsagen til, at de helst vil være lidt forud for udvalgsarbejdets færdiggørelse, så kigger man i bemærkningerne og læser de mange at'er, som er citat fra Dansk Handicap Idræts-Forbunds forslag, og man læser på den sidste side om de opgaver, som centrene skulle tage op, og er stadig fyldt med spørgsmål. For ingen af de punkter, der er nævnt, hverken fra Dansk Handicap Idræts-Forbunds side eller fra forslagsstillerne på side 4 i bemærkningerne, betinger eller kræver, at der oprettes centre.

Jeg er enig i, at der trænges til forbedringer på samtlige de punkter, der er nævnt, men jeg ville være meget betænkelig ved at sige, at nu skal vi først og fremmest satse på, at disse ting sker igennem oprettelse af centre. Jeg synes, at netop fordi der er tale om handicapgrupper, kan der i høj grad blive tale om, at man ved centerideen kommer til at glemme en del af de spredtboende handicappede.

Vi mener, at det må være en fordel, at man satser på at afhjælpe de problemer, der vitterlig er, men at man i høj grad satser på at gøre det decentralt. Så tror vi man får langt flere med.

Men vi erkender, at der er brug for en aktion, og vi vil gerne se forslaget som udtryk for, at VS ønsker, at der nu skal ske noget fra folketingets side. Det er vi absolut med på at der skal. Men også vi mener, det er vigtigt, at vi afventer, at breddeidrætsudvalgets arbejde bliver afsluttet; og det sker jo allerede til sommer.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti er positivt over for de intentioner, der ligger bag dette forslag. Vi tror også, at når VS fremsætter det nu, er det, fordi man måske vil skubbe en lille smule på. Man kunne jo også tillægge det gode motiv, at man vil have breddeidrætsudvalget til at være særlig opmærksom på, at når det gælder de handicappede, er der særlige hensyn at tage. Men ligesom de øvrige ordførere tror jeg ikke på, at tiden er inde nu, før vi får betænkningen fra breddeidrætsudvalget. Vi er helt overbevist om, at netop for handicappede er det af særdeles stor betydning at få mulighed for at øve idræt. Vi venter spændt på, at udvalget bliver færdig, og vi håber, at vi så kan få en debat, der resulterer

i så gode forhold som muligt for de handicappede.

Jeg er enig med den radikale ordfører i, at mange handicappede er spredt ud over landet, og derfor er det nødvendigt, at man har mulighed for at komme til at øve idræt, hvor man nu er.

Pia Kjærsgaard (FP):

Man skal jo næsten sige det: vi ønsker jo egentlig alle sammen at gøre noget for de handicappede. Det er, som om det fremgår af dagens debat også hvad angår idræt. Så kan man jo glæde sig over den handicapidræt, der har fundet sted i de seneste år. Fremskridtspartiet har som bekendt fremsat forslag om, at tipsmidlerne ubeskåret skulle tilfalde idrætten. Hvis et sådant forslag var blevet vedtaget, er der ingen tvivl om, at de forskellige idrætsforbund også ville støtte handicapidrætten. Derimod kan vi ikke give tilslutning til, at al handicapidræt skal være 100 pct. statsfinansieret.

Tinning (VS):

Jeg vil godt sige tak for modtagelsen. Jeg mener faktisk, at alle ordførere har taget pænt imod forslaget, men der er vel egentlig, hvis vi skal korte det ned, to hovedindvendinger.

Den ene er, at forslaget overhovedet er kommet nu. Man spørger: kunne vi ikke vente, til breddeidrætsudvalget er færdig? Og den anden indvending er: hvorfor foreslår man nu to centre, det kunne vel også gøres på alle mulige andre måder. Jeg vil forsøge at besvare begge spørgsmål, inden jeg kommenterer de enkelte indlæg.

Som det fremgår af beslutningsforslagets bemærkninger, har man fra Dansk Handicap Idræts-Forbunds side foreslået en lang række forbedringer for handicapidrætten. De forslag har man tilsendt breddeidrætsudvalget og bedt udvalget kigge på forslagene. Og vi har netop sagt – det kigger de på, dér afventer vi betænkningen. Vi synes, det ville være underlig kapløbsparadeagtigt, hvis vi nu kom løbende og sagde: VS synes, at det er nogle gode ideer, når det i virkeligheden er forslag, som alle med interesse for området kender til, og som vi ved breddeidrætsudvalget sidder og kigger på. Den lange række af at'er, som det er blevet kaldt, altså de i alt 13 for-

[Tinning]

skellige forslag til forbedringer af handicapidrættens forhold, har vi altså bevidst ladet ligge.

Vi har så den vurdering, at uanset de forslag – og vel i og for sig også uanset hvor mange af dem der bliver vedtaget og ført ud i livet – er der brug for, at staten går ind og satser på at udbygge støtten til handicapidrætten. I første omgang bygger vi på en række udenlandske erfaringer, men vi bygger også på, at vi jo godt ved, at det er et meget sammensat og kompliceret område, som man ikke kan forvente kan løses hverken i den enkelte kommune, af et enkelt idrætsforbund eller i et enkelt amt.

Det er nødvendigt med en indsats på landsplan, og den indsats mener vi egentlig ikke vi behøver at vente med at sætte i gang, indtil breddeidrætsudvalgets betænkning er kommet. Der er jo ikke nogen ordførere, som er uenige i, at vi må have en indsats også på statsligt plan til støtte for handicapidrætten, så derfor foreslår vi med det samme, at sådan noget går vi i gang med.

Nogle ordførere har spurgt – jeg tænker på i hvert fald hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Jimmy Stahr – om det nu er centre, vi skal have, og dér vil jeg godt sige: ikke for vores skyld. Jeg tror, vi skal gøre det omvendt. Vi skal sige: hvad er det for opgaver, som skal løses, og jeg vil godt sige tak for den ros, vi nu har fået for det. Vi har i bemærkningerne nævnt de opgaver, vi mener at staten skal være med til at varetage, altså genoptræning af nyhandicappede, udvikling af nye træningsmetoder, hjælpemidler og idrætsrekvisitter, forskning i idrættens fysiologiske, psykologiske og sociale betydning, undervisnings- og instruktionsmateriale, undervisningstilbud ved relevante uddannelser og uddannelsessteder og rådgivning om skoleidrætsundervisning osv.

Det er nogle af de opgaver, vi mener skal løses, og som vi mener løses bedst muligt på statsligt plan. Men vi er meget åbne over for, selvfølgelig, at diskutere, om der findes andre måder at organisere løsningen af opgaverne på end ved at lave nogle centre.

Hr. Bilgrav-Nielsen mener, at dette ikke begrundes, at man opretter centre. Nej, det kan godt være. Men kan det gøres på en anden måde, synes vi selvfølgelig, at man skal gøre det på en anden måde.

Lad det være nok, og så kommentaren til de enkelte.

Jeg vil godt starte med at takke ministeren for den positive modtagelse, forslaget fik. Jeg fornemmer det sådan, at vi har kastet en bold op i luften, og ministeren har i hvert fald ikke sagt, at det ikke kan nytte noget, det vil han ikke have med at gøre. Han har vel snarere ladet bolden hænge, dels med en bemærkning om, at idrætten har en række positive virkninger, især inden for handicapområdet – de er beskrevet nærmere i forslagets bemærkninger – dels med en bemærkning om, at det i virkeligheden er lidt uretfærdigt at henlægge dette alene til kulturministeriet, fordi der er tale om en indsats, som dækker flere områder.

Jeg er meget enig med ministeren i, at en række af de opgaver for centrene, vi har skitseret, i virkeligheden hører hjemme andre steder. Genoptræningen af nye handicappede hører vel mest hjemme i socialsektoren, mens en række af opgaverne inden for undervisningsområdet og rådgivningen om skoleidræt og sådan noget vel snarere hører hjemme under uddannelsesområdet. Jeg er altså enig i, at man ikke bare kan sige, at det må kulturministeriet eller kulturudvalget nu tage sig på.

Det forstår jeg sådan – jeg vil bede ministeren rette mig, hvis det skulle være forkert – at noget af det, vi må kunne gå i gang med allerede nu, og som ministeren gerne vil bidrage til, er at forsøge at få igangsat en sådan tværsektoriel udredning eller et sådant tværsektorielt arbejde, som går ud på, hvilke opgaver der kunne være at varetage for en øget statslig indsats på handicapidrættens område, altså ikke så meget diskussionen om, hvis område det er, men at forsøge at få udredt, hvad det er for behov, og hvordan vi kan tilfredsstille de behov. Dér mener jeg vi kunne gå i gang, også inden breddeidrætsudvalgets betænkning ligger her.

Jeg mener, at jeg har svaret hr. Jimmy Stahr – eller har forsøgt at svare, så langt jeg kunne.

Hr. Flemming Jensen sagde, at vi forhåbentlig kan få snakket os nærmere hinanden. Det tror jeg vi kan også på dette område. Jeg tror, det vil være fint at studere lidt nærmere, hvad der foregår i Ranum. Når vi ikke har nævnt Ranum i forslagets bemærkninger, er det, fordi der ikke for os at se nødvendigvis

[Tinning]

er nogen sammenhæng, således at når man nu er i gang med noget handicapidrætsarbejde i Ranum, så skal et eventuelt center vest for Store Bælt også ligge i tilslutning til Ranum. Det kan udmærket ligge andre steder.

Men jeg synes, det ville være fint, hvis vi brugte tiden til at få nogle flere informationer om, hvad de laver i Ranum, hvad de mener, de kan tage vare på af de opgaver, vi her har skitseret. Skulle vi få tid til ligefrem at tage et smut derop og kigge på det, vil det være noget af det bedste. Det er kun godt, at udvalget med det samme får et rimelig konkret indblik i, hvad der er af opgaver, der skal løses, hvordan det kan gøres. Altså for vores skyld kan man godt lave noget sammen med Ranum, men det behøver man bestemt ikke.

Fru Ingerlise Koefoed sagde, at det var et sympatisk og et vigtigt forslag. Jeg er såmænd ikke bekymret for, at vi på venstrefløj en gang imellem kommer til at sige noget, der minder om det, venstre og konservative siger. Selv om man er medlem af venstre eller konservative, skal man jo også have lov at sige noget fornuftigt. Det kan føre til, at vi kommer til at sige det samme, men det mener jeg ikke er noget problem, hverken for dem eller for os.

Hr. Bilgrav-Nielsen mener jeg at jeg har svaret. Andre, ordførere har egentlig også bare sagt, at de var positive.

Vores konklusion bliver egentlig, at vi må afvente breddeidrætsudvalgets betænkning. Den kommer engang til sommer, og vi skal ikke regne med støtte til at lave to handicapidrætscentre inden da. Godt nok, den tager vi til os.

Spørgsmålet er så: hvad laver vi indtil da? Jeg mener, at vi via kulturudvalget kunne forsøge at hente nogle synspunkter fra Dansk Handicap Idræts-Forbund og fra dem, der ellers ved noget om de dele, selvfølgelig gerne på dette forslag, men også på beskrivelsen af opgaven. Er det en rigtig beskrivelse? Er det det, staten skal foretage sig på handicapidrættens område? Vi skal også forsøge fra andre ministerier at få nogle bud på, hvordan opgaverne kan løses. Hvad ville det koste, hvis man gik i gang, og sådan noget? Alt sammen med henblik på, at når breddeidrætsudvalgets betænkning foreligger, så er vi alle mere parat til at gå ind i en kvalificeret debat om de forslag, der måtte ligge.

Vi skal nok være forsigtige med at hænge hatten for meget på breddeidrætsudvalget. Det er efterhånden voldsomt belastet. Vi kan i vore dage ikke diskutere nogen idrætspolitisk problemstilling, hvis ikke det lige er eliteidræt helt snævert, uden at vi bliver enige om, at det kigger de forhåbentlig på i udvalget. Så er det fuldstændig lige meget, om folk er flygtninge eller handicappede eller bare vil ud og løbe en tur. Vi skal nok passe på med at tro, at udvalget giver os svarene på det hele.

Kan vi få et sådant arbejde i gang i udvalget – det forstår jeg at vi kan, og det synes jeg er en god ting – så kan vi, når breddeidrætsudvalgets betænkning foreligger, simpelt hen lave en fornyet gennemgang af vores forslag; det vil vi i hvert fald gøre og vurdere, om der er belæg for at genfremsætte det, eventuelt sammen med andre. Er der belæg for at genfremsætte det i en anden form, eventuelt sammen med andre? Man ved ikke, om hr. Flemming Jensen og jeg på det tidspunkt har talt os så tæt på hinanden, at vi laver et fælles forslag. Det ville da være en nyudvikling på det idrætspolitiske område. Det kan vi alt sammen se.

Under alle omstændigheder vil jeg godt sige tak for den positive modtagelse og love at vende tilbage til sagen.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Fru Ingerlise Koefoed stillede det konkrete spørgsmål, om Dansk Handicap Idræts-Forbund på linje med de andre organisationer ville få lejlighed til at tage stilling til breddeidrætsudvalgets betænkning. Jeg skal for god ordens skyld blot sige, at svaret er ja.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-

[Anden næstformand]

tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 102:

Forslag til folketingsbeslutning om mediepolitik for handicappede.

Af Tinning (VS) m.fl.

(Fremsat 11/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Det beslutningsforslag, VS' folketingsgruppe har fremsat, opfordrer regeringen til at fremlægge en samlet plan til realisering af de mediepolitiske målsætninger for handicappolitikken, sådan som de er formuleret af mediekommissionen i sin tid, og planen ønskes forelagt folketinget senest 1. september 1986.

Jeg skal indlede med at sige, at jeg fuldt ud deler de principielle synspunkter på samfundets særlige forpligtelser over for handicappede, sådan som de er fremsat af mediekommissionen og senere i de redegørelser fra henholdsvis socialministeren og min forgænger i kulturministerembedet, der refereres til i forslagets bemærkninger.

På kulturministeriets område har jeg med glæde set, at der er sket forbedringer på en række felter, bl.a. med hensyn til folkebibliotekernes betjening af blinde og svagtsende. Det er rigtigt, som det anføres i bemærkningerne til forslaget, at der med det nævnte tilskud efter bibliotekslovens § 18, stk. 2, ikke kan skabes fuld ligestilling i henseende til informationsmuligheder og biblioteksbetjening mellem læsehandicappede og folk, der læser uden besvær. Men det fremgår også af min forgængers redegørelse, at tilskuddet er udtryk for en klar opprioritering af området med virkning over en årrække.

Tilskuddet, der i 1986 er på i alt 3.766.300 kr., anvendes efter nøje vurdering på nogle delområder med henblik på at nærme bibliotekernes service til den ønskede målsætning. Folkebibliotekerne modtager årligt en del af

tilskuddet, i 1986 var det 1.339.150 kr., og de bruges til ophjælpning af lydbogsbestanden og dermed udvidelse af titel- og eksemplarantallet, hvilket over en årrække skulle føre til prisreduktioner.

Et beløb på 900.000 kr. er afsat til nye lyd-aviser, og beløbet svarer til det antal nye lyd-aviser, der ud fra erfaringerne kan ventes igangsat af kommunerne årligt. Der er her tale om en kommunal beslutning, og tilskuddet er tænkt som en tilskyndelse, og erfaringen viser, at der stadig er vilje til at tage et sådant initiativ i ca. 10 kommuner om året. Også på dette område er der tale om en gradvis udbygning over en årrække, og der er tegn på voksende forståelse for nødvendigheden af denne service i kommunerne.

Hvad aviser og dagblade angår, er der fra brugerside ønske om, at flere dagblade produceres også i lydudgaver. Dansk Blindesamfund har givet udtryk for, at dets medlemmer er villige til at betale abonnementsprisen, men har også sagt, at meromkostningerne ved lydudgaver bør påvirke prisen for alle forbrugere af aviserne. Det rejser en række principielle problemer, som det ikke umiddelbart er muligt at anvise en løsning på.

Hvad tidsskrifter angår, er jeg parat til at drøfte spørgsmålet nærmere med folketingets kulturudvalg, bl.a. for ikke at forårsage en afbrydelse i den fungerende ordning, som varetages af KLO, Kultur- og Litteraturorientering for Læsehandicappede, mens disse drøftelser står på. Det ville være urimeligt at standse dette initiativ, mens vi drøfter, hvordan vi kan komme videre. Derfor overvejes det for tiden at yde tilskud over tipsmidlerne, så virksomheden kan fortsætte i 1986.

Så er der spørgsmålet om lydudgaver af offentligt producerede tidsskrifter, som er nævnt. Sådanne lydudgaver ville i givet fald medføre meget betydeligt øgede udgifter på budgetterne i en lang række ministerier, styrelser og institutioner, og de samlede udgifter ville være af en sådan størrelsesorden, at det efter min mening er helt urealistisk at tro, at et forslag af denne art skulle kunne realiseres i den nuværende økonomiske situation.

Forslaget til folketingsbeslutning tager sit udgangspunkt, som jeg nævnte, i mediekommissionens afsluttende betænkning fra 1985 om dansk mediepolitik, og jeg skal understrege, at jeg skulle da være en af de sidste, man med rimelighed kunne vente ville un-